laikas yra arti →

mergelė

ceļš ir man apakš kājām

matinis balkšvas dangus
bereikšmis kaip neregio akis

tu be reikalo: ir neregys –
čia slaptųjų ne Dievo
tarnybų akys

ratai po mano kojom
kelias po mano ratais
pro mažą latvių miestelį
į čežantį Kaliningradą

lietūs lenkia į miegą
sapnas menkai tesudomina
raudoną muitinės vilkšunį
atslysta per juodą gomurį
bespalvis Pavlovo skystis

nuo gomurio iki Gomoros
dar ištisa paauglystė
dar Ievos tik vos pumpuruojasi
saulėtose rojaus sodomose

kūnas nesikėsina tapti žodžiu, mėsingos
lūpos atlaidus čiulpia, spalvotais
auksiukais apsuktus
kelias po kojom atatupstas
padai taip dyla, it padangos
svyla ir dangų aptraukia

o galėjau važiuoti traukiniu
pro raudonus vandentiekio bokštus
pro raudonas pilis ir raudonų trąšų
sandėlius Dievo namuos, ir pro gaisrines
puolančias vakaro gaisą
sirenų giesmėm geidulingom

nugalėtojų buvo tautybės
nugalėtojų buvo tikėjimo
jų tėvai, ir tas lėtas pasienio
sargybinis, kraustantis lagaminą
ieškantis savo tautos ir savo
nugalėtojų Dievo, mutavusio
iš, žino, raudonos trąšos
tiktai nebežino – į ką

desperatiški ratai po kojom
desperatiškas kelias po ratais
dabar jau rusiškas radijas
lenkia į sapną, pažadina
kontrolierė: у вас ветеранская?

ne, sakau, nesu liuteronas
nuolaidos man negaluoja
karmą nesveiką mano
apverkia kameros priešas

esu beviltiškai senas
kūno bandymas tapti
žodžiu juodame gomury
esu kontrabandos bandymas
šventikas retų apgavysčių
vadinamų nušvitimais

esu kankinamas niekaip
neprijaukinamo įtėvio
jo įkrovos liekana, ikras
įgrimzdęs į liekno dumblą

kelias sukumpo ir niekaip
neatsitiesia, vis dumba
akina šlapios šviesos
lyg būčiau įkritęs į tunelį

galėjau traukiniu grįžti
galėjau degti iliuzija
kad sieną, dar vieną, įveikę
susitiksim dienoj vakarykštėje

galuojasi kelias
tiesus ir dykas
galinėje stotelėj
sutinus akla Euridikė

katilinė

Rimantui Šaveliui,
„Visaip žydinčio pasaulio“ autoriui

mazuto liepsnos pragaro mašinos
grėsmingai šnypščia žarnos jų špižinės
išmesdamos pro nosį tvoskų orą
atmesdamos priešpaskutinį norą
išvyst kaip sklendžia kovo dangumi
mėnulio pusriekė su medumi
išdygusi virš skęstančio pušyno
virš mėlyno vandens kuris nežino
kas jį sapnuos ir kas jį nugyvens
kol klyktels valties pabaidytas paukštis
kur tu plauki žmogau ir kokiam aukšty
sparnus užlauši debesy Lėvens

rūstus ruduo dirvonas už vyšnyno
ir pašalė su žaiginių skeletais
iš linmarkos perkūnijom gėlėtos
nuogais kardais išeina ajerynas
staiga nuščiūva griūvančios langinės
nežinomo pasaulio erdvėje
plevena žvakių apšviestos merginos
ir moters veidas spengia naktyje

tai buvo datos atminties verpetuos
nuogais bebalsiais pagraužtais krantais
paršliaužia išplaukon sukumpę metai
šiurkščiais laukais ir pirštais susuktais
senatvė čiulpianti iš žemės syvus
dar vyras sveikas bet ar vyras gyvas

kai kraujas šaltu prakaitu pavirsta
grimasos byra ant rūstybės piršto
jis maišo smalą aukso katiluos
plaktukas kala tik nesuvėluok
išplauks nelauks varžytinių puota
jau vėliava juoda jos pakelta
karšta kakta o pinigas kaip ledas
o šitas velnio fabrikas sugedęs
nemato kaip gamta išvėsus gedi
kaip sukas ta kakta lyg planeta
po katilinę tartum po visatą
prieš kraupų balsą jos praradus žadą

tai šitokia puota senų kūrikų
kurie kaip tu gyvenę apsiriko
kuriem šventa jau aušta valanda
čia užrašyta iš buvimo dyko
kad nieko tokio tau neatsitiko
ir taip nebuvo šventa niekada
kaip visa šventa seno apgaviko
įmetusio į katilą visatą
atėmusio mėnulio vėsų medų

mazuto liepsnos pragaro žaizda
pašvies nuo šiol Kūrėjui visada
nes jis nebuvo apgavikas geras
kaip karas maras parako nektaras
kaip moters veidas spengęs naktyje
arba naktis alsavus tavyje
lyg priekaištas kad nieko nežinai
ar gyvenai ar jau negyvenai
tu savo priešas mylimosios priešas
juodi retežiai juosia tavo riešą
ir skaudžiai šviečia sąžinę aprietą

kurios nepagailėjo tau dievai
kai keliavai per šią visatą skradžiai
į pakurą į pačią medžių pradžią
paskui garais mazuto alsavai
ir buvo tai pradžia pačios kūrybos
pati paskutiniausioji riba
kai akys tarsi lajaus žvakės žiba
kita riba jau būtų – pabaiga

juoda kūrybos laimės katilinė
senų kūrikų paakiai sutinę
belieka viena – katilo sprogimas
mazuto liepsnos pragaro žaizda
už tavo niekad o galbūt – ARBA